

hoõstele kaerad ete anda ja linnu puud ree peale kinnitada. Sai ta siis veel tük aega reialusel edasi tagasi astunud, siis põoras ta jälle tupa minema.

Toas oli nüüd teine lugu. Kohtumees istus laua ülemal otsal ja küsis: „Kuidas si edasi läheb? Eks ükski wôta tutarlapse enese hoolele?”

„Wiekumne rubлага ma wôtan, kui fogudus veel maksab kooli raamatud ja riided!” ütles üks krâsu-pea mees.

„Wiekumne rubлага! — Eks keegi lepi wâhemaga?” —

„Wiekumne rubлага!” hûudis luukur râtsep, „kui raamatud ja riided saanad pealegi antud!”

„Wiekumne rubлага!” — Eks keegi lepi wâhemaga? —

Röök seisid wait, ja kohtumees hakkas jälle: „Eks keegi lepi wâhemaga? — Wiekumne rubлага! esimeseks! — Wiekumne rubлага! — Wiekumne rubлага! — teiseks! — Wiekumne rubлага!”

„Dot, oot!” hûudis korraga üks mees toa teiselt otsalt, ja Peetri onu astus laua ligidale.

„Mina forjan teda ára. Mina wôtan teda ilma maksuta, ja teie, Kirvijõe mehed, wôite oma wiis. kùmmend rubla enesele hoida! — Kas keegi ehet lubab enam teha? muidu on tutarlaps minu pâralt!”

Röök mahatisid laia suuga Peetri peale.

„Weel kord!” ütles tema, „mina pârin teda ilma maksuta!” — Ükski ei lausunud sõnastest, aga kohtumees lõi hoamriga laua peale: top! — ja Leena jai nüüd Peetri hõolele!

Seal sai kõrtsi perenaene põhjani rõõmsaks ja küitis: „Vaat se on hea, Peetti onu, see on wâaga hea! Ilmaiski ta ei wõi parimat põlwe kâte saada! — Uga nüüd pead sa faa náha saama, mis kena lapsuke ta on, oma ema filmist kukkanud peast jalust saadik! — Kui kùla rahwas foku tulid, siis joostis ta kõéki ja nutab seal. Nüüd lähen ma teda tupa tooma. Ma ei mõista seda rááfidagi, kuidas see mulle rõõmuks on!”

Hobused olid kaerad árasõdnud ja Peeter täskis hobused ete pana.

Perenaene tuli Leenaga tupa. Plikake Eise-